

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 463: Thời Tiết Nhân Duyên, Mấy May Cũng Chẳng Thể Miễn Cưỡng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 040)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thời tiết nhân duyên, mấy may cũng chẳng thể miễn cưỡng.】

Thời tiết chính là thời gian. Ở vào giai đoạn nào, tu học pháp môn nào, đó cũng là điều nhất định, chẳng thể miễn cưỡng; miễn cưỡng thì ắt sẽ phí công vô ích, chẳng thể thành tựu. Cho nên, nhất định phải biết rõ căn tánh của chính mình, năng lực của chính mình, hoàn cảnh thực tế mà mình đang sống, những gì mình cần, những gì đại chúng cần; phải suy xét cho thật tường tận, sau đó chúng ta trạch pháp (lựa chọn pháp môn) sẽ dễ dàng hơn. Không phải nói bộ kinh này hay, tôi muốn học nó, nhưng liệu có năng lực để học hay chẳng? Pháp môn này hay, tôi muốn tu, nhưng liệu có năng lực để tu hay chẳng? Khi tôi mới học Phật, có rất nhiều người nói với tôi rằng Thiền rất tốt, Mật rất hay; tôi tiếp xúc thử, quả thật là rất hay, nhưng đến cuối cùng ngẫm lại thấy mình không có năng lực tu, nên đành buông bỏ.

Ví như Thiền, Thiền đòi hỏi phải tu đạt được Định, khoan bàn đến chuyện khai ngộ, mà chỉ nói đến chuyện đắc Thiền định. Sơ Thiền là mức thấp nhất trong Thiền định, đòi hỏi phải ly Dục — Tài, Sắc, Danh, Thục, Thùy gọi là Ngũ dục. Ly (lìa) ở đây không phải là xa lìa cảnh giới bên ngoài, mà là phải xa lìa từ trong tâm. Đối với Tài, Sắc, Danh, Thục, Thùy, thực sự đều không động tâm, trong tâm thực sự xem như không có chuyện gì, như vậy mới có thể đạt đến Sơ Thiền. Tôi làm thử thì thấy mình làm không được. Trên sự (hành vi bên ngoài) thì có thể xa lìa, nhưng trong tâm thì không buông bỏ được, khởi tâm động niệm vẫn còn đó, mới biết việc này thật khó, quá khó! Chẳng phải là làm ra vẻ ngồi kiết già xoay mặt vào vách, cái đó tôi cũng làm được. Trước đây tôi từng ngồi suốt bốn tiếng đồng hồ không nhúc nhích, tôi ngồi kiết già suốt bốn tiếng đồng hồ, mặt hướng vào vách, nhưng trong tâm vẫn còn động tâm, vẫn còn khởi

niệm, mới biết việc này khó thay. Trong tâm niệm tưởng không dứt, thì cái Định đó của quý vị đâu có tu tốt đến đâu, cũng chỉ gọi là Dục Giới Định, hoàn toàn chẳng có phần ở cõi trời Sơ Thiên. Lúc này mới biết là không xong rồi, tự mình chẳng có cách nào cả, pháp môn đó không có cách gì để tu được.

Trong Mật Pháp thì cần phải “Tam mật tương ưng”, Thần chú lại dài như thế, thật quá khó niệm! Chúng ta lại có một tập khí, là luôn thích tìm hiểu ngọn ngành mọi thứ, mà Mật chú thì lại không giảng nghĩa, cứ vậy mà niệm mãi, lại không hiểu ý nghĩa, nên sự hứng thú cũng chẳng còn cao nữa. Cho nên mới biết thật chẳng dễ dàng gì! Huống hồ cảnh giới của Mật tông quả thật rất cao. Vị thầy đầu tiên của tôi là Chương Gia Đại Sư; tuy tôi không học Mật pháp với ngài, nhưng những kiến thức trong Mật giáo tôi biết rất nhiều. Tôi biết việc đó tương đối không dễ dàng, đó chẳng phải là điều mà người bình thường có thể tu học thành công. Về sau, tôi lại đi khắp nơi tìm hiểu, thấy chỉ có pháp môn Niệm Phật này là đáng tin cậy, lại nắm chắc được đôi phần, có thể đời nghiệp vãng sanh, pháp này quả thực làm được! Ngoài pháp môn này ra, chẳng còn con đường nào khác để đi nữa, đây là sự thật, vì vậy mà tôi chết sạch vọng tâm, ngoan ngoãn thật thà niệm Phật. Đến lúc tuổi già, tôi lại giảng những bộ đại kinh này, đây chẳng phải là giảng cho bản thân mình, đây là quên mình vì người, hy sinh công phu của chính mình, hy sinh phẩm vị của chính mình, hy vọng những đại pháp này vẫn có thể được lưu truyền, giúp Phật pháp tiếp tục nổi thanh, đây là việc vạn bất đắc dĩ mới phải làm. Thế nên phải biết, thứ lớp cạn sâu không thể miễn cưỡng, thời tiết nhân duyên cũng không thể miễn cưỡng, như vậy thì tâm của quý vị tự nhiên sẽ định, tự nhiên sẽ thanh tịnh.